

Antti ” Anttoo ” Ojalehto

11.5.1952 – 19.5.2013

Antti Ojalehto syntyi Luopioisten Kuohijoella. Antti muutti 5-vuotiaana Luopioisten kirkolle, missä hän kävi kirkonkylän kansakoulua.

Heleä-ääninen Antti sai monesti tunnustusta niin koulussa kuin yleisötilaisuuksissa laulamista. Laulu ja musisointi kitaralla tulivat tärkeiksi harrastuksiksi Pälkäneen yhteiskoulussa ja kutsumanimikin vakiintui Anttooksi.

Yhteiskoulun jälkeen Anttoo suoritti oppisopimuksella käsinlatojan tutkinnon Kariston kirjapainossa Hämeenlinnassa erinomaisilla arvosanoilla.

Varusmiespalveluksesta saapui reservinriikki, joka yleni siviilissä reservinluutnantiksi.

Hämeenlinnasta Anttoo jatkoi Helsinkiin opiskelemaan kirjapainotekniiko-faktoritutkinnon. Kirjapainoalan teknisissä- ja markkinointitehtävissä hän toimi Helsingissä sairastumiseensa asti. Multiprint-painotalossa Antti oli viimeiset vuodet asiakkuuspäällikkönä.

Työtovereiden keskuudessa hän nautti varauksetonta suosiota rauhallisena, järvevien humanien ratkaisujen miehenä, unohtamatta rajatonta ideointia monien painotuotteiden parissa. Huumori oli voimavara, jota hän käytti sujuvasti niin työssä kuin vapaa-ajalla.

Anttoo oli erinomainen sanankäyttäjä ja useasti itseoikeutettu puheiden ja tervehdysten pitäjä, jonka puheenvuoroa kuunneltiin suurella tarkkaavaisuudella. Puheet olivat aina sovinnollisia ja positiiviseen tulevaisuuteen luotsaavia.

Vapaa-ajansa Anttoo omisti uskollisesti yhdistyselämään niin pääkaupunkiseudulla kuin kotiseudulla Luopioisissa.

Anttoo toimi kantavana voimana monet vuodet Faktori-laulajissa. Kuorolauluharrastus vei hänet Suomen Mieskuoroliiton ja SULASOL:n luottamustehtäviin. Anttoo juonsi useana kesänä Soutustadion kesäisiä yhteislauluiltoja.

Loistavana tarinankertojana Anttoo oli itseoikeutettu jäsen helsinkiläisessä Kulttuuriyhdistys Nyyrikissä.

Rakkaus synnyinseutuun Luopioisiin pysyi aina etusijalla. Yhdessä puolisonsa Ilkon kanssa he laittoivat oman mökin elävän veden lähelle Kukkialle. Mökiltä käsin Ikko ja Anttoo meloivat usein kanoteillaan luontoa havainnoiden tapaamaan tuttujaan Haukilevtoon, josta jatkettiin kalaveneellä yhteisen kalakombinaatin verkoille. Saalista saatiin, mutta tärkeämpää oli yhdessäolo kalakavereiden kanssa.

Anttoo oli tuttu hahmo Luopioisten kirkolla – kesäisin eritoten Rauhan Kahvilassa. Anttoon pöytä täyttyi nopeasti lisätuoleilla. Rutiinikauppatkat venivät aina, sillä Anttoo rupatteli kotoisasti lukuisten tuttujen kanssa niin kaupassa kuin kaupan ulkopuolellakin.

Kotiseutuyhdistys Kukki-Seura sai Anttoosta erinomaisen puheenjohtajan, joka suurella antaumuksella ryhtyi johtamaan seuraa 2011. Anttoo tunsi tarkkaan Luopioisten historian.

Kukkian Kulkureiden aloittaessa toimintansa 1990 tuli pian selväksi, kuka sopi Sulkavan soutuja perämieheksi. Anttoon rauhallisuus ja sanavalmius saivat kaikkien luottamuksen. Perämiehen jutut, tarinat ja hauskat kysymykset antoivat henkisiä voimia miehistölle kestää souden fyysiset ponnistukset. Olivat kertomukset sitten tosia vai eivät, mutta todellisilta ne tuntuivat.

Kaksipäiväiset soudut sujuivat perämiehen viihdyttäminä niin luonnikkaasti, että useimmat osallistuiivat Sulkavalle 20 kertaa. Perämies ja miehistön jäsenet saivat kaksinkertaisen soutu-neuvoksen tittelet. Anttoon tarmo ei jäänyt perämiehen rooliin, vaan hänen organisoimanaan Kulkurit saivat uuden kirkkoveneen. Anttoo järjesti Kulkureille postitustalkoita, joiden tuotolla uusi uljas Kulkuri-kirkkovene hankittiin.

Anttoon luoma Eino Leino -soutu oli merkittävä kesäinen kulttuuritapahtuma Luopioisten suvessa. Eino Leinon roolihahmona hän soudatti kuulijakuntaa kirkkoveneellä useina kesinä Kukkialla. Kertomusten ja runojen avulla hän vei kuulijansa aikamatkalle vuoden 1914 loppukesään, jolloin Eino Leino, Hella ja Sulo Wuolijoki oleskelivat Kukkiin Ahonsaarella.

Anttoo luotsasi Kulkurin Kirkastussunnuntaisin paikkakunnan kirkkoveneiden vanavedessä kirkonkylän rantaan kuulemaan kirkkokuoron tervehdyslaulun. Kirkastussoudun hän koki tärkeänä kunnioituksena menneille sukupolville ja vaali soudussa perinnepukeutumista.

Kulkureille Anttoo oli aina luotettava isäihahmo. Monet yhdistystoiminnan vaikeudet hän sukkuloi kaikkia tyydyttävään ratkaisuun. Ilon ja riemun hetkiä perämies järjesti soutuajille niin maalla kuin vesillä. Anttoon seurassa aika kului rattaisti.

Ajan Anttoo katsoi auringosta ja Al-manakasta. Anttoota jäivät kaipaamaan puoliso ja lukuisa ystävien ja tuttavien joukko.

Kirjoittaja on Anttoon ystävä,
HEIKKI KOPRA

Antti Ojalehto.